

Arrest

nr. 51 785 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger van Mandinka origine te zijn afkomstig van Kwinala. Sinds u de leeftijd van 15 jaar had, sprak uw vader over uw huwelijk. Hij wilde dat u zou trouwen, maar u weigerde en wilde verder studeren. U mocht op achttienjarige leeftijd van uw vader niet langer naar school gaan, omdat u moest trouwen. U had een relatie met (B.C.), maar hij werd niet aanvaard door uw vader als uw toekomstige man. Uw vader had zijn vriend (O.D.) als uw toekomstige man uitgekozen. (O.D.) kwam regelmatig bij jullie langs en bracht uw ouders geld en rijst. Twee weken voor 8 december 2008 kwam (O.D.) de bruidsschat betalen aan uw ouders en op 8 december 2008 huwde u en ging u naar het huis van (O.D.). U weigerde het huwelijk te aanvaarden en u liep op 12 december 2008 terug naar uw ouders. Uw vader bracht u terug naar (O.D.). Op 15 december 2008 liep u weg naar uw vriendin (Y.). Uw vader, (O.) en een politieagent kwamen u daar terug halen. U weigerde (O.) te

volgen en bij hem terug te keren. De politieagent nam u mee naar het politiekantoor. Na een week aanvaardde u terug naar (O.) te gaan. U vertelde de situatie aan uw vriend (B.C.), die u beloofde te helpen. U wilde het land verlaten. (B.C.) bracht u naar (E.) in Brikama, die uw reis regelde. U hebt Gambia per vliegtuig verlaten op 8 januari 2009 en op 9 januari 2009 in België asiel gevraagd. U bent op 22 augustus 2009 bevallen van een zoon (M.C.C.).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enkel problemen kende met uw vader en met de door hem aan u toegewezen echtgenoot, (O.D.) in uw geboortedorp Kwinala (zie gehoor CGVS, p.5) en u alleen uw vader en zijn familie en (O.D.) vreest bij uw terugkeer naar Gambia (zie gehoor CGVS, p.11). U beweert dat (O.D.) de politie contacteerde bij uw weigering terug te keren naar zijn huis en dit bij elke volgende weigering ook zou doen (zie gehoor CGVS, p.10). Uit uw verklaringen blijkt dat u verder nooit enige problemen kende met de Gambiaanse autoriteiten, noch haalt u bij een terugkeer naar Gambia enige vrees voor de Gambiaanse autoriteiten aan.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen ernstige poging ondernam om u aan het huwelijk met (O.) te onttrekken. U verklaart dat u een vriend (B.C.) had en dat u met hem wilde trouwen, maar dat hij niet door uw vader werd aanvaard. U stelt zonder meer dat het niet mogelijk was om zonder de toestemming van uw vader met (B.C.) te trouwen (zie gehoor CGVS, p.11). Het is merkwaardig dat u zich niet sterker verzette tegen het huwelijk met (O.D.), te meer daar u al een relatie had en zijn ouders jullie relatie aanvaardden (zie gehoor CGVS, p.7). Wanneer u erop wordt gewezen waarom u het geld voor uw reis naar Europa niet gebruikte om uw bruidsschat van (O.D.) terug te betalen en zo het huwelijk te ontbinden, antwoordt u dat u wilde vertrekken en uw vriend vroeg om u te helpen (zie gehoor CGVS, p.11). Wanneer u de vraag wordt gesteld of uw problemen niet zouden zijn opgelost als het huwelijk met (O.) zou zijn beëindigd, antwoordt u het niet te weten (zie gehoor CGVS, p.11). U verklaart dat enkel (O.) het huwelijk kan beëindigen (zie gehoor CGVS, p.11). Uw bewering stemt niet overeen met de beschikbare informatie, waarin melding wordt gemaakt dat vrouwen in Gambia wel de mogelijkheid hebben om te scheiden (zie informatie administratieve dossier). Men mag immers verwachten dat u alle mogelijke oplossingen of alternatieven zou overwegen en nagaan alvorens uw land van herkomst te ontvluchten en internationale bescherming te vragen.

Overigens is het opmerkelijk dat u samen met (B.C.) geen plannen maakte om uw situatie te veranderen of om samen het land te ontvluchten. U verklaart kortweg dat het misschien een ander probleem zou scheppen als jullie samen zouden zijn gevlucht (zie gehoor CGVS, p.4). U voegt toe dat hij besloot om u te helpen, maar hij zelf niet plande om weg te gaan (zie gehoor CGVS, p.7). U blijkt niet te weten waarom hij u niet is gevolgd. Hierop wordt er u gevraagd of u het hem niet vroeg, waarop u vaagweg antwoordt dat u de tijd niet had om het hem te vragen en u enkel wilde weggaan (zie gehoor CGVS, p.7). Het is opmerkelijk dat u met uw vriend (B.C.) niet zou hebben gesproken over uw vertrek en jullie toekomst samen.

Verder verklaart u geen nieuws te hebben uit Gambia. Het is weinig aannemelijk dat u geen contactgegevens hebt van uw vriend (zie gehoor CGVS, p.4), (B.C.) (zie gehoor CGVS, p.6), vermits hij u hielp bij de organisatie van uw reis en hij dus wist dat u het land ging verlaten en vermits jullie ook trouwplannen/toekomstplannen hadden gehad vooraleer u tot trouwen werd gedwongen (zie gehoor CGVS, p. 7). Daardoor is het dan ook merkwaardig dat u geen contact met hem zou hebben sinds uw aankomst in België. Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat u actueel nog door uw vader of door (O.D.) wordt gezocht met het oog op vervolging. Uw verklaringen dat u bij een terugkeer naar Gambia enkel terug naar uw familie kan en u zal worden teruggebracht naar (O.D.) zijn slechts gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor u geen concrete elementen aanbrengt. Er kan in dit verband nog worden opgemerkt dat u meerderjarig bent (zie gehoor CGVS, p. 1), dat u tot uw 18de naar school ging (zie gehoor CGVS, p. 3) en dat u – weliswaar buiten de wil van uw ouders - een relatie aanging met uw zelf gekozen vriend met wie u al sinds uw 17de samen bent (zie gehoor CGVS, p. 4). Deze vaststellingen zijn niet onbelangrijk, omdat ze

erop wijzen dat u een zekere maatschappelijke weerbaarheid en zelfstandigheid heeft, die niet strookt met hogervermelde bewering dat u bij terugkeer naar Gambia enkel terug naar uw familie kan en u zal worden teruggebracht naar (O.D.).

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven. Het identiteitskaartje van uw zoon betreft zijn identiteitsgegevens die hier niet ter discussie staan. U legt verder vage verklaringen af over uw reisweg. U verklaart dat (E.) uw reis regelde, maar u niet weet wat hij precies deed (zie gehoor CGVS, p.4). U blijkt niet te weten met welke vliegmaatschappij u hebt gereisd (zie gehoor CGVS, p.5). U stelt dat (E.) drie rode paspoorten bij zich had, maar dat u het paspoort niet in handen heeft gehad. Volgens uw verklaringen toonde hij het paspoort bij de controle (zie gehoor CGVS, p.5). Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de controle in de luchthaven van Zaventem in tegenstrijd is met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Uit een antwoord van de Federale Politie, Dienst Grenscontrole van Zaventem aan het Commissariaat-generaal blijkt dat elke passagier die niet uit de EU afkomstig is, geacht wordt zijn paspoort persoonlijk te overhandigen, ook als hij in groep reist. Bovendien worden deze passagiers gevraagd naar het doel van hun reis en hun financiële middelen.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de procedure

2.1. Verzoekster voert bij haar verzoekschrift een "beroep tot nietigverklaring" aan tegen de "bevestigende beslissing van weigering van verblijf", gewezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op 17 augustus 2010.

2.2. Dient te worden opgemerkt dat de in het kader van onderhavig beroep bestreden beslissing een beslissing betreft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, en geen "bevestigende beslissing van weigering van verblijf".

Daar waar verzoekster de "nietigverklaring" vraagt van de bestreden beslissing wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur" en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende is gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen. Verzoekster verwijst naar de elementen in haar feitenrelaas en stelt dat hieruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Conventie van Genève. Het CGVS heeft op basis van onjuiste motieven, onvolledige gegevens en een overdreven summier onderzoek besloten dat zij het bewijs niet levert te voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend.

Verzoekster wijst erop dat zij in België is bevallen van een kind. Haar echtgenoot is niet de vader zodat het een buitenechtelijk kind betreft daar de vader B.C. is. Bijgevolg zouden zowel haar leven als dat van

haar kind in gevaar zijn bij een terugkeer en komt zij minstens in aanmerking voor subsidiaire bescherming. Aldus heeft het CGVS *“de regels van behoorlijk bestuur”* geschonden.

Verzoekster betoogt dat zij niet in de mogelijkheid is om de echtscheiding aan te vragen omdat niet overal in Gambia wordt aanvaard dat de vrouw de verbreking van het huwelijk aanvraagt. *“Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoekster en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie in Kwinala”*.

Verweerder beperkt zich er volgens verzoekster toe te verwijzen naar het feit dat zij in haar land van herkomst hulp had moeten zoeken bij de bevoegde organisaties en diensten doch het is niet bewezen dat deze diensten en organisaties hulp hadden kunnen bieden.

Verzoekster stelt het contact met haar thuisland te hebben verbroken uit schrik voor haar echtgenoot en vader zodat het onmogelijk is om bewijzen bij te brengen dat zij nog wordt gezocht. Het is echter logisch dat haar echtgenoot en vader haar bij een terugkeer onmiddellijk zullen opzoeken en zullen eisen dat het huwelijk wordt verder gezet. Voor verzoekster is het onmogelijk om dit te bewijzen. *“Het is tegendeel aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees zou hebben bij haar terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoekster veilig kan terugkeren”*.

Verzoekster stelt dat *“de tegenstrijdigheden in de data te verklaren kunnen zijn door de stresssituatie waarin verzoekster verkeert waardoor zij niet meer exact alle data heeft kunnen onthouden”*. Dit is geen reden om aan haar verhaal te twijfelen en getuigt niet van behoorlijk bestuur.

Minstens is verder onderzoek noodzakelijk. De verklaringen van verzoekster werden uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd. Het CGVS gaat te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

3.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de motiveringsplicht. Zij stelt nogmaals dat het CGVS de bestreden beslissing motiveert zonder enig onderzoek te hebben ingesteld. Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden zonder deze op grondige wijze te onderzoeken. *“Op grond van deze korte motivering komt het Commissariaat-Generaal tot het besluit dat het beroep van verzoekster bedrieglijk is omdat verzoekster niet alle data exact heeft weergegeven omtrent haar asielaanvraag en dat zij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om in Servië (sic) hulp te zoeken (...)”*. Het CGVS stelt zonder concrete bewijzen dat getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van verzoekster. Hierover werd onvoldoende onderzoek verricht en deze gevolgtrekking kwam lichtzinnig tot stand. De bestreden beslissing zou niet enkel zijn gemotiveerd op basis van onjuiste en niet-bewezen gegevens doch tevens bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak. Zij werd dan ook genomen met machtsoverschrijding en maakt een schending uit van de motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering en geeft niet de feitelijke en juridische overwegingen weer waarop zij is gebaseerd. Zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven zodat zij niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

3.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het EVRM. Zij stelt dat zij het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat verweerder van oordeel is dat zij naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van feiten zou echter voldoende aanwijzingen bevatten dat zij bij een terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door haar land te ontvluchten zou zij eveneens zijn blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door haar terug te sturen naar haar land van herkomst zou zij slachtoffer worden van onmenselijke behandelingen. Haar echtgenoot is nog op zoek naar haar en zal geweld gebruiken. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor haar leven.

3.2. Verzoeksters eerste drie middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.1. Op welke wijze artikel 52 *in casu* geschonden zou kunnen zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient

in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering zou bevatten of dat hierin de feitelijke en juridische beweegredenen waarop zij steunt niet zouden zijn opgenomen kan niet worden aangenomen. De motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund kunnen op eenvoudige wijze worden gelezen in de bestreden beslissing en worden daarenboven door verzoekster aan een inhoudelijke kritiek onderworpen. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan derhalve afgeleid worden dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en, in voorkomend geval, in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.2.2.1. Daar waar verzoekster betoogt dat door het CGVS niet wordt bewezen dat zij bij een terugkeer geen gegronde vrees zou hebben en dat zij veilig kan terugkeren, alsmede dat het CGVS zonder concrete bewijzen of elementen stelt dat kan worden getwijfeld aan haar algemene geloofwaardigheid, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal of de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

3.2.2.2. Verzoeksters betoogt dat haar echtgenoot niet de vader is van het kind waarvan zij is bevallen in België zodat haar leven en het leven van dit buitenechtelijke kind bij een terugkeer in gevaar zijn kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Zij verklaarde bij het CGVS immers uitdrukkelijk dat O.D., die volgens haar beweringen haar echtgenoot is, wel degelijk de vader is van haar kind (administratief dossier, stuk 4, p.2).

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake het voorgehouden huwelijk met O.D. Verzoekster legde bovendien blijkens de stukken van het dossier vage en weinig doorleefde verklaringen af omtrent het gedwongen huwelijk dat zij met haar echtgenoot zou hebben ondergaan. Zo antwoordde zij, gevraagd of er een verloving was: “*Neen, enkel traditioneel*”. Wanneer vervolgens werd gevraagd of het een traditionele verloving was, gaf zij aan: “*Neen, het is alleen, je wordt naar de man gebracht en het is gedaan*”. Op de vraag of er een ceremonie was, reliceerde zij: “*Een beetje*”. Vervolgens preciseerde zij dat de mannen daarbij naar de moskee gingen en colanoten kochten en zij gewoon thuis was. Gevraagd of er een huwelijksfeest was, antwoordde verzoekster: “*Klein beetje, ze kookten een beetje*” (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Redelijkerwijze dient te worden aangenomen dat een huwelijksvoltrekking voor verzoekster gepaard zou gaan met meer plichtplegingen dan dat zij louter naar het huis van haar echtgenoot werd gebracht.

3.2.2.3. Voor zover er een huwelijk heeft plaats gevonden met O.D. doet de Raad gelden wat volgt.

Op de vraag waarom zij het geld voor haar reis naar Europa niet gebruikte om haar bruidsschat terug te betalen en zo haar huwelijk te ontbinden antwoordde verzoekster, zoals terecht wordt aangehaald, dat zij wilde vertrekken en haar vriend vroeg om haar te helpen. Gevraagd of haar problemen niet zouden zijn opgelost indien haar huwelijk zou zijn beëindigd, gaf zij aan het niet te weten en verklaarde zij dat enkel O. dit kon beëindigen. De commissaris-generaal stelt hierbij met recht vast dat deze verklaringen niet stroken met de informatie in het dossier waaruit blijkt dat vrouwen in Gambia wel degelijk de mogelijkheid hebben om te scheiden. Van verzoekster kon worden verwacht dat zij eerst alle mogelijke oplossingen en alternatieven zou overwegen en nagaan alvorens haar land van herkomst te ontvluchten en internationale bescherming te vragen. Verzoekster beperkt zich in deze tot de blote en ongefundeerde bewering dat niet overal in Gambia wordt aanvaard dat de vrouw de verbreking van het huwelijk aanvraagt. Dergelijke niet-gestaafde bewering is geenszins afdoende om de informatie waarop de beslissing is gesteund te weerleggen. Verzoekster dient met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat deze informatie niet correct is, hetgeen zij nalaat te doen.

De commissaris-generaal acht het voorts met recht opmerkelijk dat verzoekster en haar vriend geen plannen zouden hebben gemaakt om haar situatie te veranderen of samen het land te ontvluchten. Verzoekster verklaarde kortweg dat het misschien een ander probleem zou scheppen indien zij samen zouden zijn gevlucht en voegde toe dat haar vriend besloot haar te helpen maar zelf niet plande om weg te gaan. Zij bleek niet te weten waarom haar vriend haar niet volgde en antwoordde, gevraagd of zij het hem niet vroeg, vaagweg dat zij de tijd niet had en enkel wilde weggaan. Het is niet aannemelijk dat verzoekster en haar vriend, met wie zij nochtans wilde huwen alvorens zij gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, niet zouden hebben gesproken over haar vertrek of over hun toekomst samen.

Verzoeksters verklaring dat zij alle contact met haar thuisland heeft verbroken uit schrik voor haar echtgenoot en vader doet geen afbreuk aan de pertinente en terechte vaststelling dat het niet aannemelijk is dat zij geen contactgegevens heeft van haar vriend. Zij zouden immers voor haar gedwongen huwelijk trouwplannen/toekomstplannen hebben gehad, haar vriend zou haar hebben geholpen bij het organiseren van haar reis en wist aldus dat zij het land ging verlaten. Van verzoekster mocht worden verwacht dat zij, in haar vermeende situatie, op welke wijze dan ook zou hebben getracht contact te houden of op te nemen met haar thuisland om te vernemen hoe haar problemen en situatie aldaar zouden zijn geëvolueerd.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal terecht dat verzoeksters verklaringen geen aanwijzingen bevatten dat zij actueel door haar echtgenoot of vader nog actief zou worden gezocht met het oog op vervolging gezien haar verklaringen dat zij bij een terugkeer enkel zou kunnen terugkeren naar haar familie en zal worden teruggebracht naar haar man daarbij enkel zijn gebaseerd op veronderstellingen en vermoedens waarvoor zij geen concrete elementen aanbrengt. De commissaris-generaal merkt hierbij met recht op dat verzoekster meerderjarig is, tot haar achttiende naar school ging en – buiten de wil van haar ouders – een relatie aanging met een zelf gekozen vriend, hetgeen erop wijst dat zij een zekere maatschappelijke weerbaarheid en zelfstandigheid heeft die niet strookt met haar bewering dat zij bij een terugkeer naar Gambia enkel zou kunnen terugkeren naar haar familie.

Verzoekster brengt daarenboven geen documenten bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, relaas of reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid. De commissaris-generaal stelt in dit kader bovendien met recht dat zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde reisroute daar waar zij verklaarde dat E. haar reis regelde doch niet kon preciseren wat deze daarvoor precies deed, zij niet bleek te weten met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd en, in strijd met de informatie in het dossier, beweerde dat zij zelf het paspoort dat werd gebruikt voor haar reis nooit in handen had en dat E. dit toonde bij de controle.

Verzoeksters algemene bewering dat haar verklaringen uit hun context zouden zijn gehaald of verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd, zonder dit ook maar enigszins op concrete wijze te onderbouwen, is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeksters in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen zijn eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar. Haar bewering dat de beslissing zou zijn uitgegaan van de algemene situatie in Gambia zonder dat haar specifieke geval, de feiten en de plaatselijke situatie in Kwinala zouden zijn onderzocht mist, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, kennelijk feitelijke grondslag. Verzoeksters asielaanvraag werd op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend

met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verzoeksters betoog dat *“de tegenstrijdigheden in de data te verklaren kunnen zijn door de stresssituatie waarin verzoekster verkeert waardoor zij niet meer exact alle data heeft kunnen onthouden”* en haar betoog dat verweerder erop wijst dat zij hulp had moeten zoeken bij de bevoegde organisaties en diensten in haar land van herkomst terwijl niet is bewezen dat deze diensten en organisaties hulp hadden kunnen bieden, zijn niet dienstig om afbreuk te doen aan de bestreden motivering. Nergens in de bestreden beslissing wordt enig gewag gemaakt van tegenstrijdigheden in data of van het feit dat verzoekster hulp had dienen te zoeken bij bepaalde organisaties of diensten. Verzoekster, die afkomstig is van Gambia, stelt tevens ten onrechte dat de bestreden beslissing melding zou maken van het feit dat zij niet alle data exact kon weergeven en onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd om in Servië hulp te zoeken.

Gelet op het voorgaande blijven de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing onverminderd overeind. Op basis van deze motieven heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de feiten aan de grondslag van haar asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande (zie sub 3.2.2.3.).

Dat verzoekster ingevolge haar loutere vertrek uit haar land van herkomst bij een terugkeer zou dreigen te worden blootgesteld aan represailles betreft een blote bewering. Zij brengt niet het minste element bij om deze bewering te ondersteunen en maakte hiervan evenmin enige melding eerder gedurende haar asielprocedure. Dat de Gambiaanse autoriteiten eenieder die het land verlaat bij een terugkeer zouden onderwerpen aan represailles kan dan ook bezwaarlijk ernstig genomen worden.

Verzoekster toont, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.2.3. Verzoekster toont niet aan dat of op welke wijze haar dossier nader had moeten worden onderzocht. Zij brengt zelf evenmin enige bijkomende informatie bij die nuttig zou kunnen zijn bij de beoordeling van haar asielaanvraag. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielzoeker. Uit de stukken van het dossier blijkt *in casu* dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft, zo blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing, gebruik gemaakt van de stukken van het dossier, meerbepaald de landeninformatie in het administratief dossier, het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het verhoorverslag van het CGVS. Hij heeft verzoeksters asielaanvraag op een individuele en objectieve wijze beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

3.2.4. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

3.2.5. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoekster preciseert niet in het minst op welke wijze artikel 14 van het EVRM zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Zij geeft evenmin aan welke van “*de regels van behoorlijk bestuur*” benevens de voorgaande zouden zijn geschonden noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.3. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM. Zij stelt dat het duidelijk is dat zij bij een terugkeer niet in veiligheid zal zijn. Artikel 5 van het EVRM zou geschonden worden van zodra zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Haar veiligheid en vrijheid zijn niet gewaarborgd, te meer daar zij haar land heeft verlaten en zal worden blootgesteld aan “*représailles wegen landverraad*”. Verzoekster betoogt geen inkomen en geen plaats om te verblijven te hebben in haar land van herkomst. Indien zij zou worden gedwongen terug te gaan heeft zij geen inkomsten en kan zij niet zorgen voor het levensnoodzakelijke. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een familie- en gezinsleven en op een privé-leven. Het zou voor verzoekster in haar land van herkomst quasi onmogelijk zijn een familieleven te leiden. Zij werd door haar familie in de steek gelaten en is op de vlucht voor haar echtgenoot en vader. Verzoekster doet gelden dat zij inmiddels een band heeft opgebouwd in België en zich heeft geïntegreerd in de maatschappij. Zij is in België bevallen van een kind zodat dit kind geen band meer heeft met Gambia.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoekster al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM wordt derhalve, mede in acht genomen de hoger gedane vaststellingen omtrent de door verzoekster aangehaalde problemen (zie sub 3.2.2.3. en 3.2.2.4.), niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoekster voert in een vijfde middel aan dat zij alle banden heeft verbroken met haar thuisland. Zij verblijft reeds geruime tijd in België en heeft hier haar leven opnieuw opgebouwd. Zij is in België bevallen en haar kind heeft geen band met Gambia. “*Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet ongegrond zou verklaard worden (sic), dit een humanitair onrecht zou uitmaken*”. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing “*op humanitaire gronden te vernietigen*”.

3.6. De commissaris-generaal noch de Raad hebben niet de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op humanitaire gronden. Er is geen wettelijke bepaling die toelaat louter op basis van humanitaire overwegingen, *in casu* een verblijf van anderhalf jaar in België en de bevalling van een kind, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekster.

3.7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS